

[Svend Haugaard.]

som efterretningstjenesten har indhøstet under forkerte forudsætninger, nu bliver destrueret.

Mit spørgsmål angående affotografering har jeg derfor trukket tilbage, men jeg er desværre nødt til straks at stille et nyt i den samme sag.

I et interview i Information, som jeg gerne vil bede om tilladelse til at citere nogle få linjer af, siger den højtærede justitsminister følgende:

„Når det drejer sig om rejsende til østlande, der kræver visum, finder politiet det påkrævet at sikre sig navn og øvrige data, der fremgår af passet. Dette kan ske, enten ved at man i paskontrollen noterer de relevante data ned eller ved, at man fotograferer passet. I Gedser har man fundet det lettest at fotografere.“
 Og senere på en forespørgsel om, hvorvidt der også fotograferes i Kastrop, svares der:

„Jeg tror ikke, de fotograferer i Kastrop, men de noterer de nødvendige data.“

Pasfotografering finder altså ikke sted, men man noterer i stedet de ønskede oplysninger. Man har stadig enhver rejsende til Østeuropa under mistanke, og det er naturligvis også mistænkeligt, at man tager med DSB til Sortehavet i stedet for at tage med Tjæreborg til Mallorca eller Decanariske Øer.

Der er altså intet principielt ændret i sagen. Om man fotograferer eller skriver ned, er i denne forbindelse ligegyldigt. Rent praktisk er det sikkert nemmest at fotografere. Tænk på alle de mange stempler, man skal gennemse i visse pas. Mikrofotografering og senere studium af forstørrelserne, som man passende kan overlade til efterretningstjenesten, vil sikkert både være tidsbesparende og give større sikkerhed.

Man bør også tænke venligt på det overbeskæftigede politi, for hvem paskontrollstedets indhentede oplysninger kun er udgangspunktet for en minutløs undersøgelse af, hvad den enkelte rejsende har foretaget sig og hvorfor. Det må være spændende at få noget at vide om, hvor stor en politistyrke der er indsat på den slags opgaver. I øvrigt har politiet jo en mulighed for en grundigere undersøgelse, når man får pasene indleveret til fornyelse.

Der er altså ikke noget nyt i sagen, ud

over at offentligheden nu har fået sikkerhed for, at undersøgelserne foregår, samt at oplysningerne går videre til efterretningstjenesten. Men det er jo også sundt, at dette kommer åbent frem. Vi er nogle stykker, der har vidst det længe, for det foregår så klodset, at enhver opmærksom rejsende med lethed kan finde ud af det.

Helt tragikomisk virker det, når man kun kontrollerer visse grænseovergange og kun til visse tider. Man må håbe, at de, man specielt er ude efter, er så hensynsfulde, at de vælger de veje og tider, der gør det muligt at finde dem.

Hvis jeg var tilhænger, ikke af kartoteker, men af personregisternøgler, som det nu altså skal hedde, og troede, at Danmarks sikkerhed afhang af dem, ville jeg være meget betænkelig ved den løsagtige måde, efterretningstjenesten indsamler sine oplysninger på.

Jeg må dog sige, at det er ikke den side af sagen, der bekymrer mig mest, men derimod de overgreb, som en videregivelse af oplysningerne kan betyde for den enkelte borgers frihedsrettigheder.

Man må formode, at foretagne rejser i Østeuropa er blandt de oplysninger, der på given foranledning videregives til udenlandske myndigheder. Det må videre formodes, at rejser til Østeuropa kan være en hindring for, at danske statsborgere kan få opholds- og arbejdstilladelse i visse lande, og det er vel troligt, at det også kan være en hindring for bestemte ansættelser herhjemme. Det må derfor føles som en alvorlig diskriminering og et anslag mod den personlige friheds ret, at rejsekontrollen fortsætter.

Den opsigst og den forargelse, som pasfotograferingen vakte, blev ret stærkt neddæmpet, da man fik at vide, at fotografering ville ophøre, men der ligger ikke nogen som helst beroligelse heri, for kontrollen fortsætter jo blot på anden vis.

Jeg opfordrer den højtærede justitsminister til at tage grundigere fat; jeg har indtryk af, at viljen er til stede. Tidsler bekæmper man ikke ved en lettere studsning. De skal angribes ved roden.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Må jeg begynde med at takke for den blomsterbuket, jeg fik i begyndelsen af det ærede